

[Aksel Larsen.]

den borgerlige oppositions mærkesager. Hvorfor den slags giver regeringspartierne så stor lyst til at søge samarbejde med venstre og de konservative, ja, det er vi som sagt en del, der har vanskeligt ved at forstå.

Men nu får vi så se, hvad der i første omgang kommer fra regeringen til supplerende af de relativt sparsomme oplysninger, vi hidtil har fået om dens hensigter på det indenrigspolitiske område. Vi fra socialistisk folkeparti skal som i det foregående folketingsår hjælpe regeringen med den bedste mulige udformning af gavnlige lovforslag og med disses gennemførelse. Skulle det vise sig, at man glemmer betydningsfulde mærkesager — det være sig fra socialdemokratiets kongres eller fra de radikales program — skal vi være til tjeneste med at minde den om det. Vi skal hjælpe regeringspartierne med at modstå eventuelle fristelser til at give efter for krav fra den borgerlige opposition. Og vi skal i overensstemmelse med vort eget partis politiske arbejdsprogram og i harmoni med vor hidtidige politik fremlægge vore egne forslag til sikring af beskæftigelsen, til forbedring af boligbyggeriet, til ophjælpning af landbruget, til reform af skattelovgivningen og til forbedring af sociallovgivningen. Vi vil gøre dagens gerning i disse spørgsmål, og vi vil anse det for en hovedopgave at virke for dansk afrustning, for dansk udenrigspolitik i fredens og afrustningens interesse, mod tysk-dansk fælleskommando og mod salg af vort lands selvstændighed til de seks landes fællesmarked.

Hvad perspektivet for dansk politik i øvrigt angår, bemærkede jeg nok den radikale ordførers kategoriske erklæring om, at der ikke er socialistisk flertal i folketinget, og at der ikke bliver det med radikal tilslutning. Denne erklæring var inderligt overflødig. Uanset hvordan det går med de radikale, bliver der i hvert fald et flertal af socialdemokrater og folkesocialister her i folketinget; det sørger vælgerne for ved det næste valg.

Iver Poulsen: Nogen chokrapport var den højtærede statsministers åbningstale ikke. Den var vidtfaende, med lidt venlighed til alle, og absolut ikke tynget af generende

konkrete oplysninger om, hvilke praktiske foranstaltninger regeringen kunne tænke sig at iværksætte til løsning af de problemer af meget forskellig art, som regering og folketing vil blive stillet over for i de nærmest kommende måneder. Men selv om den højtærede statsministers tale var holdt i almindelige vendinger og ikke særligt dybtgående beskæftigede sig med rigets almindelige stilling, strejfede statsministeren dog vigtige emner, som jeg gerne på mit partis vegne vil knytte nogle bemærkninger til.

Vi deler regeringens dybe bekymring over den storpolitiske udvikling og den tiltagende spænding mellem øst og vest, ligesom vi deler regeringens håb om, at der ved forhandling må vise sig mulighed for en sådan løsning af Berlinspørgsmålet, at den vestberlinske befolkning bliver sikret den demokratiske livsform, som denne befolkning selv ønsker — men selvfølgelig også en løsning, som sikrer den vestlige verden imod, at Sovjetunionen bryder de aftaler og forpligtelser, som den ved tidligere lejligheder har indgået og påtaget sig. Men midt i den uhyggelige og spændingsfyldte atmosfære omkring Berlinspørgsmålet er det et lyspunkt, at de sovjetiske krav og trusler af vestmagterne og her først og fremmest Amerika er blevet mødt med velvilje til forhandling, men samtidig med en fasthed, som forhåbentlig vil gøre det begribeligt for Moskva, at vestmagterne ikke er til sinds at lade sig true eller skræmme til forhandlingsbordet af kommunisternes sabel- og atomraslen og så her under trussel om vold overgive den vestberlinske befolkning til den kommuniste, som denne befolkning ved frie valg har udtalt sig så klart imod.

Der kan næppe være tvivl om, at vestlandene i den kommende tid vil blive udsat for en øget sovjetisk skræmmekampagne med det mål at nedbryde befolkningernes moral og karakterstyrke og slå revner i det sammenhold blandt vestlandene, som er en livsbetingelse for vesten i dets modstand mod det kommunistiske nervepres. Derfor er det med glæde, jeg bemærker den højtærede statsministers udtalelse om, at Danmarks medlemskab af NATO er et vigtigt led i Danmarks udenrigspolitik, og at regeringen tillægger sam-